

KOČIČKA HAMLEY

a první kouzla

*Sandra J.
Paulová*

FRAGMENT

Kočka Hamley a první kouzla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sandra J. Paulová
Kočka Hamley a první kouzla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

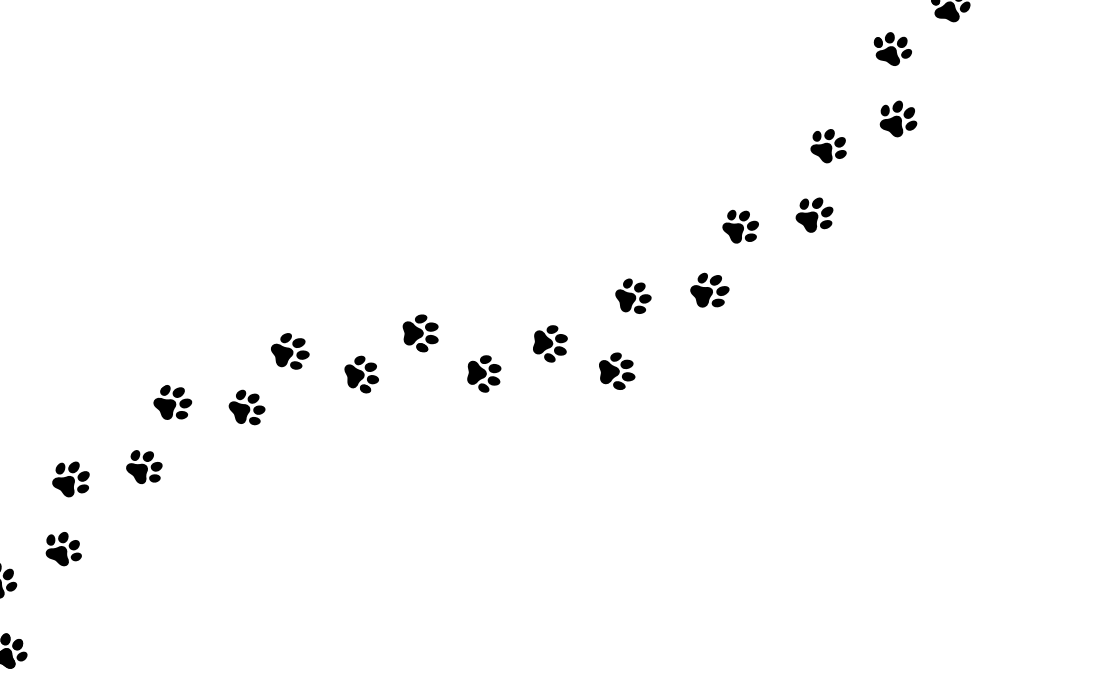
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KOČIČKA HAMLEY

Sandra J. Paulová

FRAGMENT

1.

TROCHA MAGIE

Černá kočička Hamley byla šťastné koťátko. Žila se svými sestřičkami Lilly a Lexi, maminkou, které všichni říkali kočičí mamka, a nejlepším kamarádem Lumpem. Ten kdysi býval toulavý kocour, ale dnes už bydlel s ostatními zvířaty v domě.

Hamley se kamarádila i s dalšími kocoury ze sousedství, kteří se jmenovali Fred a Lowie, a kočičkou jménem Sunan z vedlejšího domu.

Mezi její přátele patřili i psi Kamil a Kasper, což byli líní chlupáči, kteří skoro celý den proleňovali v pelíšku. Hamley se mezi ně často zavrtala a dala si s nimi šlofika.

Nebo si s nimi zdřímla jedna z jejích sestřiček, či dokonce Lump, který se poslední dobou všem motal pod nohama.

Zvířata žila se svými lidskými společníky Jindřichem, Bětkou a Violkou, kteří se občas chovali opravdu zvláště. Jindřich neustále prohlašoval, že kočky nemá rád, ale nebyla to pravda. Když se nikdo nedíval, mazlil se s nimi a dával jim pamlsky. On totiž jenom předstíral, že je to bručoun, ve skutečnosti měl srdce ze zlata.

Hamley milovala dobrodružství. Prožila už spoustu zajímavých zážitků a nejednou se ocitla i v pořádném maléru, do kterého se dostala vlastním přičiněním. Nikdy ji to však nezastavilo.

Hamley byla kouzelné kotě. Rozuměla člověčí řeči, kterou pak tlumočila svým kamarádům. Většinu roku se musela spokojit s tím, že lidi pouze poslouchá, ale ve výjimečné dny, jako byl Halloween nebo Vánoce, dokázala s určitými lidmi a čarovnými předměty mluvit. Tím byla všechna její dobrodružství ještě zábavnější.

Brzy měl opět nastat Halloween. Hamley už věděla, co to znamená. Zažije mimořádnou noc. Alespoň v to doufala. Jinak by ji čekal další nudný den.

Violka se přátelila s holčičkou, která se nastěhovala do vedlejšího domu. Jmenovala se Meizi a pocházela z Číny. Často si společně hrály. Jednoho chladného podzimního večera spolu seděly u televize a dívaly se na film o kouzlech. Hamley filmu moc nerozuměla, ale vystupoval v něm kluk jménem Harry, který byl čaroděj. Hamley ale věděla, co čarodějové a čarodějky dělají. Umí kouzlit a pomocí magie dokážou neuvěřitelné kousky.

Ten kluk chodil do kouzelnické školy pro děti, co měly stejně jako on magické schopnosti, a děly se jim legrační, ale i strašidelné příhody. Při kouzlení pronášeli zvláštní slova, která Hamley jakživa neslyšela. Došlo jí, že to jsou zaklínadla.

„Hm,“ zabručela Violka hned po skončení filmu. „Byl to sice hezký příběh, ale úplně vymyšlený. To u nás doma se dějí skutečná kouzla.“

„Vážně?“ podivila se Meizi. „Jak to? Ty umíš čarovat? Kouzla přece neexistují, nebo ano?“

„To víš, že existují, ty trdlo. A nemluvím o sobě, ale o Hamley. Rozumí tomu, co si povídáme. Ty sis toho nevšimla?“

Hamley prudce zvedla hlavu, protože Violka něco takového prohlásila vůbec poprvé. Lidé občas ze srandy říkali, že to vypadá, jako by jim Hamley rozuměla, ale to byl přece jenom vtip. Jenomže Violka se na ni teď dívala, jako by to myslela naprosto vážně. Hamley netušila, co si počít.

„No, nevšimla...“ blekotala Meizi.

„Ale je to tak. Jsem si tím naprosto jistá. Nedávno se Hamley šla toulat ven. Často se stává, že se takhle sama ztratí. Několik hodin jsme ji nemohli najít, a nakonec se objevila v jednom zábavním parku, kde jsme ten den byli i my. Když ji našli a my si ji tam jeli vyzvednout, táta říkal, že nám Hamley rozumí. A když ji tatka o něco poprosí, vždycky ho poslechne.“

Meizi vybuchla smíchy.

„Ale Violko, kočky si přece dělají, co se jim zlíbí. Nevěřím tomu, že by nám rozuměly. To by bylo šílené, nemyslíš? Jsem si docela jistá, že znají svoje jména, ale nic víc.“

„Myslíš?“ pochybovala Violka.

„Ano, určitě. Kočka, která rozumí lidské řeči? To přece nemůže být pravda.“

„Proč by se ale jinak pouštěla do takových bláznivých výprav? Když jsme doma mluvili o narozeninovém dortu, šla do cukrárny. Když jsme si zajeli do zábavního parku, najednou se objevila i tam. Jak jinak to vysvětlíš?“

„Obyčejná náhoda. Prostě vás sledovala, to je všechno.“

Violka zaváhala a Hamley vyčkávala, co se bude dít dál. Moc se jí nelíbila představa, že by lidé věděli, jaká ve skutečnosti je. Kdyby to prasklo, přišla by o spoustu zábavy. Lidé by si před ní dávali pozor na pusy a ona by se od nich nedozvěděla nic zajímavého.

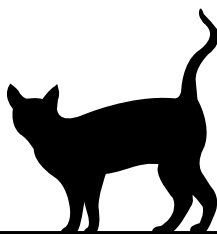
Meizi se opět vesele zasmála.

„Poslyš, kdyby byla Hamley opravdu kouzelná, musely bychom jí dát nové jméno. Co třeba Hamley Potter?“

Violka se rozhihňala tak, až se za břicho popadala. Hamley se však nesmála, protože jí ten žert nedocházel. Hamley Potter? To je ale nesmysl!

2.

KOSTÝM

V domě vládl shon. Bětka a Violka se chopily výzdoby, jak to ostatně dělávaly vždycky. Kočky to

vůbec nechápaly, vždyť Vánoce byly ještě daleko. Pak si ale všimly, že Bětka s Violkou nevyndávají z krabic vánoční ozdoby, jako jsou stromeček nebo světýlka. Kdepak. Po celém domě rozvěšovaly strašidelné dekorace.

„Tohle jsem tu ještě neviděla,“ podotkla Lilly, která s očima navrch hlavy zírala na pavučiny a podivná zvířátka, která visela ze stěn.

„To jsou netopýři,“ tlumočila Hamley ostatním. „Viděli jste ta košťata? A dýně? Všechno to jsou ozdoby na Halloween. Violka včera požádala Bětku, jestli by nemohly vyzdobit dům. Ve škole to prý dělali taky.“

„Vyzdobit? Těmi příšernými věcmi? A viděla jsi tu hrůzostrašnou paní na zahradě? Kdo to vůbec je?“

„Říká se jí čarodějnice. A ty bílé postavy, co se vznášejí v předsíni, jsou duchové. Mimochodem, Jindřichovi se taky nelíbí. Pořád něco brblá. Nejvíce nadává na ty pavučiny, co visí ze stropu, protože se mu už několikrát přilepily na obličej.“

„Nám taky,“ reptaly Lilly a Lexi.

Hamley se tomu musela smát, ale i jí to připadalo zvláštní. Jako mávnutím kouzelného proutku byl dům najednou plný duchů, na zahradě postávala čarodějnice a z každého rohu vykukovali netopýři a dýně.

„Violka povídala, že půjde koledovat. Znáte koledování?“ zeptala se Hamley ostatních zvířat.

„Koledování? Co je to?“

„To děti chodí od domu k domu a prosí sousedy o sladkosti. Violka se chce převléknout za dýni.“

„Cože? Za dýni?“

„Ano. Kostým jí vyrobí Běťka. Už nakoupila látky a pustila se do práce. Teď šije dýni, kterou si pak Violka oblékne. Celé je to vlastně padlé na hlavu,“ připustila Hamley.

„To bych řekl,“ zabručel Lump. „Podle mě se ta holčička zbláznila.“

„Nebo má prostě moc ráda Halloween,“ obhajovala ji Hamley. „A všimli jste si, že i před ostatními domy v ulici leží dýně? Jsou prostě všude. Co kdyby letos zase ožily? To by byla legrace. Loni jsem díky nim zažila krásné dobrodružství.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočička Hamley a první kouzla .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.